

СВѢТЛИНИЦЪ

Год. II.

Излиза периодично

1936 г.

Броя 1 лв.

Брой 9—10.

Рождество Христово

*Въ онази ясна нощъ се чу
На пѣсень сладкий екъ, —
Запѣлъ бѣ ангелския хоръ
За смъртний чѣлоуекъ:
„Миръ и благоволение
По всичката земя!“
Тихна цѣлъ свѣтъ да чуй вестѣта
И въ трепетъ занемя.*

*И днесъ по свѣтлия лазуръ
Небесенъ полкъ трепти;
Тазъ сладостна мелодия
Всрѣдъ тѣжний свѣтъ ехти.
Допиратъ свѣтли ангели
Криле до земния друмъ
И пѣятъ тѣ по долъ, поле,
Надъ вой и вихренъ шумъ!*

*О вий, що въ стрѣмния наклонъ
На нашия животъ,
Съсъ мжка носите напредъ
Най-тежкия хомотъ,
Запрете се край морний пѣтъ
И чуйте пѣсеньта,
Що английския свѣтълъ хоръ
Днесъ пѣе по свѣта!*

Кондуктора философъ.

Между мъдрецитѣ, които хората търсятъ съ фенеръ посредъ бѣлъ денъ сж и хората, които умѣятъ да вложатъ сърдцето си въ работата си и да я превърнатъ въ нѣщо повече освенъ само начинатъ за печелене пари. Имало единъ кондукторъ по трамваитѣ, който не се срамувалъ да каже благодаря за паритѣ, които получавалъ срещу билетитѣ, които издавалъ, и да изпрати съ нѣкоя блага дума пжтниците, които слизали отъ трамвая. Цѣло удоволствие било да пжтува човѣкъ съ него до централния затворъ, крайната спирка на трамвая. Неговиятъ здравъ хуморъ развеселявалъ пжтниците и често тѣ се смѣели съ гласъ. Децата били неговитѣ любимци. Често той казвалъ: „Хайде, малъкъ качвай се и за тебе ще намѣримъ нѣкоя миша дупка, нали си гладенъ и мамичка те чака.“ На друга спирка: „Уважаеми господа, давамъ ви честна дума че ще взема всички ви, но оставете първомъ децата да слезатъ безъ опасностъ за живота си.“ На единъ пиянъ той казва: „Приятелю, на това дереже не мога да те взема. Но ето една пейка, седни на нея почакай часъ и половина, подишай чистия въздухъ и тогава ще те взема съ удоволствие.“ При затвора, той съобщавалъ спирката като „Наказателенъ хотелъ.“ На мнозина, които слизали тукъ съ наведена глава за да изчезнатъ за нѣколко месеца отъ свѣта той казвалъ: „Е, братче, главата ти нѣма да отрежатъ я! Малко почивка въ хотела нѣма много да ти повреди. Увѣрявамъ те, че като излезешъ ще си като новороденъ.“ На другъ, който съ дълбока въздишка и торбичка подъ мишница напушалъ голѣмата порта, кондуктора казвалъ: „Добро утро, другарю, отърва се най-после. Сега се дръжъ здраво да не причинявашъ нови грижи на майка си.“ Когато мжжетѣ седѣли упорито на мѣстата си и никой не отстжпвалъ мѣстото си на нѣкоя дама, тогава той се обръщалъ къмъ нѣкой младежъ съ думитѣ: „Хайде, млади човѣче, мисля че човѣкъ на 18 години може вече да стои здраво на краката си!“ Така пжтуването съ тоя

човѣкъ било удоволствие, понеже въ него сърдцето говорѣло. Ние ще пжтуваме презъ 1937 година драги читателю. Ако искашъ пжтуването да бжде приятно, остави сърдцето ти да говори, тогава ти ще стоплишъ тия които пжтуватъ заедно съ тебе; а и ти самъ ще си щастливъ.

Внимавай на мислитѣ си!

Мислитѣ сж сили! Не мисли, че можешъ безнаказано да си мислишъ каквото си искашъ. Твоитѣ мисли постепенно ще се отпечататъ въ чертитѣ на лицето ти и въ държането ти. Твоятъ ближень знае много добре дали доброто любовта те въодушевляватъ или въдушата ти цари злоба, умраза и егоизъмъ. Мисльта е майка на дѣлото. Благодарнието ще следва отъ само себе си като резултатъ на едно добро сърдце. Злиятъ който върши лошо нѣщо, никога не е внимавалъ върху мислитѣ си. Неговиятъ душевенъ животъ прилича на запустѣла градина, въ която вмѣсто цвѣтя, на всѣкъжде растатъ бодли. Когато такъвъ човѣкъ извърши злодѣяние, хората сж ужасени отъ него, но тѣ не мислятъ, че това е само резултатъ на неговиятъ хаотиченъ духовенъ животъ. Много често вмѣсто любовта да ржководи мислитѣ ни, тѣ биватъ иасочвани отъ чувствата ни спрямо околнитѣ ни. Ние говоримъ за симпатични и антипатични хора, вмѣсто да отворимъ сърдцето си еднакво широко за всички.

Различни желания.

Попитали единъ ученъ: „Кои сж триѣ най-ценни нѣща на свѣта?“ — „Дайте ми книги, здраве и спокойствие, повече нищо не искамъ“. Попитали скъперника; той извикалъ: „Пари, пари, пари!“ Попитали бедняка; той отвърналъ тихо: „Хлѣбъ, хлѣбъ, хлѣбъ!“ Алкоголика отговорилъ: „Вино, ракия, конякъ“. Задали въпроса на едно събрание и тогава се вдигналъ страшенъ шумъ въ който отъ време на време се чувало: „Богатство, слава, удоволствия“. Попитали единъ беденъ но добъръ християнинъ; той отговорилъ: „Да живѣя като християнинъ, да живѣя както Христосъ живѣ, да живѣя чрезъ Христа“.

БЪДИ ГОТОВЪ.

Единъ пжтникъ разправя за посещение, което направилъ на приказниятъ замъкъ вила Арконати, разположена на полуострова Балбианело на езерото Комъ въ горна Италия. Единъ белобрадъ старецъ разтвори въ тежката градинска врата и го повляе по прекраснитѣ алеи. „Отъ кога сте тукъ?“ — Двадесетъ и четири години. — „Колко често е била господарката Ви тука?“ — „Четири пжти.“ „Кога бѣше тукъ последния пжтъ?“ — „Преди дванадесетъ години.“ — „А отъ тогава до днесъ...“ — „Нито веднажъ.“ — „Пише ли Ви нѣкога?“ — „Никога.“ — „Какъ уреждате смѣткитѣ си?“ — „Съ адвоката ѝ въ Милано.“ — „Той навещава ли Ви често?“ — „Не, никога.“ — „Кой идва тогава тукъ?“ — „Никой, азъ съмъ почти винаги самъ, само отъ време на време нѣкой чужденецъ се отбива да разгледа замъка...“ — „Но Вие подържате градината и замъка така чудесно, като че ли господарката Ви утре ще дойде!“ — „Не утре господине, тя може днесъ да дойде, днесъ,“ билъ развълнуваниятъ отговоръ на стариятъ градинарь. Приятелю, ако смъртъта днесъ почука на портитѣ ти, готовъ ли си да се явишъ предъ вѣчниятъ Господаръ. Цвѣтятъ ли цвѣтятъ въ душата ти, чисти ли сж залитѣ на сърдцето ти!?

Преспалъ една царска корона.

За испанскиятъ графъ Петъръ фонъ Бургосъ се разказва, че следъ единъ ловъ билъ заповѣдалъ: „Да не е посмѣлъ никой да смути сънъти ми. Никой да не посмѣе да ме събуди, па ако би н краля да дойде“. Графътъ спалъ до късно на другиятъ день. Презъ това време дошли нѣколко благородници, представители на съсловията и искали да говорятъ съ графа по една много важна работа. Прислугата ги помолила да почакатъ. Тѣ чакали единъ часъ—чакали два часа. „Графътъ не е ли въ кжци?“ — „Да, въ кжши е, но даде строга заповѣдъ да не го будимъ“. — „Тогава не ще го безпокоимъ“, и гордитѣ испанци си отишли. Тѣ имали пълномощия, следъ внезапната смъртъ на

кралъ Алфонсъ, да предложатъ отъ името на съсловията кралската корона на графъ Петъръ фонъ Бургосъ. Короната била дадена на другъ. Наистина скъпъ сънъ, който струвалъ на графъ Бургосъ царската корона. А надъ колко много живота биха могли да бждатъ написани тия думи: „Проспа благовремието си, проспа царска корона“, и това защото не сж искали да бждатъ сжбудени отъ вечната любовъ, която изпрати своя Синъ, за да пострада и да умре за заспалитѣ въ грѣховетѣ си.

Върна ли е библията?

Единъ смѣлъ проповѣдникъ се изправилъ една вечеръ на жгъла на една улица, вдигналъ високо библията си и извикалъ на минувачитѣ: „Това е най-хубавата книга, всичко което пише въ нея е истина“. „Нищо подобно“, отговорилъ единъ отъ тълпата, която бързо заобиколила проповѣдника, „това е най-глупавата книга и въ нея нѣма нито една истина“. Проповѣдника помолилъ господина да застане до него и да докаже твърдението си. Тълпата заинтригувана подкрепила това предложение и въпросниятъ господинъ повторилъ, че въ библията нѣма нищо върно. „И все пакъ“, отговорилъ проповѣдника, „вие вървате въ това, което е писано въ библията и това азъ ще ви докажа тукъ предъ всички! Върно ли е писаното въ библията, че е опредѣлено на човѣка да умре?“ — „Та това всѣки знае!“ — „Ето вие вече вървате въ нѣщо писано въ библията. А какво ще кажете за това: Обичай ближниятъ си както себе си — това добро ли е, лошо ли е? Отговорете ми се да или не“. — „Ти избирашъ най-добритѣ пасажи“ — извикалъ противника му. „Ето драги приятели,“ извикалъ проповѣдника къмъ тълпата, тоя човѣкъ твърдеше преди малко, че нѣма нищо върно въ библията, а вече признава, че въ нея има хубави и върни нѣща“. Засраменъ, противника се изгубилъ въ навалищата. Драги читателю, ти имашъ ли библия? Знаешъ ли колко велики и важни нѣща има вписани въ нейнитѣ страници, които засѣгатъ твоята личностъ?

ЯСЛИТЪ.

Пухкави снѣжинки падаха върху корнизата на прозореца на таванската стаичка и тѣхниятъ блѣсъкъ освѣтляваше тъмното помѣщение кждето живѣше единъ художникъ. Той повдигна глава и въ тоя моментъ вратата се отвори и Елена влезе въ стаята. „Татенце, ти още ли работишъ?“ Художникътъ се одрѣпва отъ стативата. „Днесъ не мога свърши, а и безъ това картината трѣбва да бѣде предадена къмъ средата на Януарий“. Момиченчето, което бѣше завито добре въ своя шалъ се приближи до баща си и каза тихо съ нотка отъ молба въ гласа си: „Днесъ е бѣдни вечеръ.“ „Да, Елена, нѣмашъ ли коледно дърво?“ „Паритѣ не стигнаха. Мжчно ли ти е татко?“ Тогава той издигна глава и съ радостна усмивка каза: „Мое дете, коледното дърво ли е най-необходимото нѣщо на бѣдни вечеръ?“ „Татко, отвърна момичето съ сжщия радостенъ тонъ „ти ми обеща нѣщо особено за бѣдни вечеръ. Ти — ти ми обеща че ще ми покажешъ малкиятъ Исусъ.“ „Но живъ ли?“ „Ти каза че ще ми покажешъ живия Исусъ татко.“ „Да, но не знаемъ дали бихъ могълъ да сторя това днесъ.“ „О, татко моля ти се.“ Тогава той взе балтона отъ шкафа, сложи калпака си и излезе съ нея въ припадащата тъмнина. „Кжде ще отидемъ?“ „До края на свѣта, чакай ще има да се чудишъ.“ Тѣ крачѣха по улицитѣ на града и въ това време почнаха да блѣстятъ лампитѣ и звѣздитѣ на небето. Момичето скоро забрави всичко погълнато отъ блѣсъка на витринитѣ. „Татко, гледай колко много играчки, какви чудни картини, колко голѣми кукли. Вѣрвашъ ли че има деца, на които подаряватъ такива голѣми кукли?“ Следъ това въ възторгъ Елена се провиква: „Татко, яслитѣ, гледай колко сж голѣми, колко сж красиви лицата, колко е красиво детенцето въ тѣхъ. Това ли е живиятъ Исусъ, който искаше да ми покажешъ?“ „Не, това е само картина“, отговори бащата сериозно. „Ти приказвашъ като че ли съмъ те наскърбила съ нѣщо татко!“ „Да, дете, но ти стори това безъ да искашъ. Но погледни пакъ яслитѣ,

какво вижда душата ти?“ „Виждамъ едно прекрасно дете въ едни теснички ясли и бихъ желала да му ги направя малко по-широки.“ „Добре! Но кжде виждашъ ти тая картина?“ „Въ витрината“, отговори момиченчето смаяно. „Ето виждашъ ли дете, това е то. Хората поставятъ картината на Господа тукъ и тамъ винаги на разстояние отъ себе си и по такъвъ начинъ тѣ не могатъ да разбератъ че Исусъ, когото рисуватъ по книгитѣ, чийто образъ виси по стаятѣ имъ е живъ, че Той може да дава животъ. Дете мое, ти трѣбва да имашъ Исуса дълбоко въ сърдцето си. Твоето сърдце трѣбва да бѣде яслата, за която ти говореше преди малко, че искашъ да направишъ широка. Ако разширишъ сърдцето си за Исуса, само тогава можешъ да кажешъ, че е наистина коледно и че Христосъ се е родилъ въ сърдцето ти. Това ще е живиятъ Исусъ, който искахъ да ти покажа. „О, татко,“ и едно тихо блаженство заля лицето ѝ, кжде сега? Като че ли небеснитѣ прозорци ся свѣтнали!“ „Накрая на свѣта,“ отговори бащата и не усещаше нищо отъ хората които се трупаха предъ витрината. „Накрая на свѣта, защото кждето е живиятъ Христосъ, тамъ е Божието царство. Не ти сама трѣбва да знаешъ това.“ „Татко, днесъ е Коледа.“ „На улицата и въ къщитѣ ли?“ „Не азъ чувствувамъ голѣми тишина и тя е въ сърдцето ми.“ „Коледа ли е въ сърдцето ти. Ела дете. Нека се върнемъ въ къщи и нека запалимъ всички свѣщички, въ сърдцето си. Виждашъ ли, нѣмаме нужда отъ коледно дърво нито отъ подарѣци, защото самъ Христосъ е въ сърдцето ни.“ Бавно падатъ снѣжинкитѣ и съ една тиха усмивка тѣ се върнаха у дома си.

„Ела Господи Исусе . . .“

Госпожа Иванова често си мислеше за гостоприемството, което Марта оказа на Господа Исуса. Колко щастлива трѣбва да е била Марта, че може да нагости Исуса? Защо това не е възможно днесъ! О, ако дойдеше Христосъ въ нашия домъ какъ съ радостъ ще го посрещна. На масата ще постеля най-хубавата по-

кривка, ще поставя чудесенъ букетъ въ алабастрената ваза, която съмъ заключила въ гардероба. Предъ чинията на Исуса ще поставя венче отъ цвѣтя. Ще зготвя великолепно ядене и колко хубаво ще е когато Той се усмихне и ни благослови. Единъ день госпожа Иванова попита пастирътъ защо хората сж толкова зли та Исусъ не може да ги посещава. Добриятъ човѣкъ се усмихна и каза че тя и днесъ може да направи това, понеже Исусъ и днесъ ходи по свѣта и търси домъ въ който да бжде посрещнатъ. Христосъ се явява въ различни образи. Нека тя приготви празнично масата и когато тя, мъжътъ и децата и насядатъ около нея тогава и Христосъ сигурно ще дойде. На другиятъ день който билъ недѣля, госпожа Иванова приготвила масата за обѣдъ съ една особенна грижливостъ. Отъ кухнята се носѣлъ приятенъ миризъ. Алабастрената ваза и цвѣтята били на масата. Смаяни децата почнали да питатъ: „О, колко е красива, каква великолепна ваза, мамичко какво е днесъ?“ Децата подскачали отъ радостъ, а и изненадата на бащата не била по-малка. „Какво е днесъ, какво става, човѣкъ почва да мисли че е нѣщо като царь!“ „Госпожата се подсмивала. Съ яснитѣ си гласчета децата се молили: „Ела Господи Исусе, бжди ни гостъ и благослови това, което си ни далъ!“ Госпожа Иванова мислила, че яденето, което нейниятъ мъжъ хареса най-много ще се хареса и на Исуса, и мъжътъ намѣрилъ на масата онова, което най-много обичалъ. Развълнуванъ той се вгледалъ съ любовъ и благодарностъ въ очитѣ на своята другарка. Очакването на госпожа Иванова, че небесниятъ гостенинъ всѣки мигъ ще отвори вратата не се сбъднало. Но когато обѣда билъ свършенъ и децата произнесли благодарствена молитва, тогава очитѣ ѝ се отворили. Да, Господъ Исусъ билъ неинъ гостъ въ лицето на мъжътъ ѝ и на децата ѝ. Тя Него нагостила, защото каквото правимъ на другитѣ въ Негово име, това е Нему сторено.

Върень до смъртъ

Когато императорътъ Лецинусъ преследвалъ християнитѣ, единъ римски легионъ билъ на квартира въ Себасте. 40 войници отъ тоя легионъ заявили че сж християни и били осждени, да прекаратъ дългата мразовита зимна нощъ голи върху ледътъ на езерото. На самиятъ брѣгъ въ една къща билъ накладенъ буенъ огънь, ядене, пиене, както и топла баня стоѣли на разположение подъ командата на стотника Семпрониусъ и нѣколко войника. На четиридесеттѣ християни било съобщено че който напусне леда и влѣзе въ къщата ще се счита, че се е отказалъ отъ вѣрата си и ще остане живъ.

Нощта се спуснала и леденъ вѣтъръ задухалъ отъ планината, хората затваряли здраво прозорци и врати и печкитѣ били нажежени. Вънъ върху езерото стояли четиридесеттѣ войника. Нѣкои отъ тѣхъ били унесени въ молитва, други крачѣли бързо напредъ назадъ, а нѣкои вече спѣли сънътъ отъ който много мъчно се пробужда човѣкъ. Колкото потъмно ставало, толкова по-често се отронвала отъ устнитѣ имъ молитвата: О, Господи, четиридесетъ войника стоятъ тукъ вънъ за да се борятъ за тебе. О, дай тия четиридесетъ да спечелятъ победа“. Студътъ се увеличавалъ. Единъ отъ четиридесеттѣ напусналъ леда и избѣгалъ въ къщата, където Семпрониусъ и войницитѣ му стоѣли на постъ. И все пакъ се чувала молитвата на мъченицитѣ: „О, Господи, дай победа на четиридесетъ войници, които стоятъ за тебе“. И молитвата била чута. Семпрониусъ билъ победенъ отъ храбростта и вѣрността на своитѣ другари. Той заявилъ, че и той е християнинъ и заелъ мѣстото си върху леда. Когато заранъта отъ леда вдигнали четиридесетъ трупа, това били труповетѣ на четиридесетъ победители.

— Готови ли сме ние на такава вѣрность спрѣмо Господа Исуса? Готови ли сме да дадемъ живота си за вѣрата си?

Христосъ иде

Какъ отъ основи се измѣня религиозна мисль, когато тя се занимае съ Христа, който иде. Днешното християнство знае много за Христа, който е билъ, знае малко за живия Христосъ, който днесъ действува и нищо за Христа, който идва. Днесъ християнството е едно застояло и мухлясало нѣщо отъ преди 2000 години. Цѣлото християнство обаче получава единъ потикъ напредъ, когато си спомни че Христосъ пакъ ще дойде. Съ Христа, който е живѣлъ нѣкога все нѣкакъ си ще се справимъ — но какво да правимъ съ Христа който иде? Готови ли сме да го посрещнемъ? Тоя пжъ той нѣма да дойде въ вилеамскитѣ ясли, а като сждия облеченъ въ власть. Какъ ще застанемъ предъ него!

КРАСОТАТА НА АНГЕЛИТЪ.

Сведенборгъ сънувалъ еднажъ че билъ въ небето, заобиколенъ отъ ангели, които били много красиви, но нѣкой отъ тѣхъ изпъквали съ красотата си. На въпроса му било отговорено, че това е небесниятъ законъ, колкото повече остаряватъ ангелитѣ, толкова по-хубави ставатъ. Точно обратното на земниятъ законъ. Въ небето всички сщщества растатъ за да станатъ като Бога и колкото повече остаряватъ, толкова повече почватъ да му приличатъ и да се разхубавяватъ. Не е ли вътрешната красота по-ценната отъ външната, и не е ли живота, който пречиства и издига чрезъ опита душата на човѣка? Красивъ е тоя, който е порастналъ духовно, чиято душа е закрепнала въ стремежа си къмъ хубавото, чистото, вечното — въ стремежа си къмъ Бога.

Добъръ съветъ.

Голѣмиятъ философъ Фихте, за който никой не може да каже, че е билъ фанатизиранъ християнинъ, изявилъ веднажъ желание да посети благочестивия баронъ фонъ Котвицъ. Баронътъ се научилъ за това желание и не закѣснѣлъ да покани философа у дома си. Неусетно разговорътъ миналъ върху молитвата. Фихте за-

белезалъ: „Детето се моли, но мжжътъ иска и се налага“. Баронъ фонъ Котвицъ отговорилъ: „Господинъ професоре, трѣбва и се грижа за 600 бедни хора и често незная отъ кжде да намѣря хлѣбъ за всичкитѣ. Тогава незнамъ какъ да си помогна освенъ да се моля“. За моментъ Фихте замълчалъ и две сълзи се стекли по бузитѣ му: „Да, драги бароне, моята философия не стига чакъ до тамъ“. Следъ нѣколко седмици баронъ фонъ Котвицъ получилъ покана отъ нотариуса, която го уведомявала, че починалиятъ между това философъ, е назначилъ него за настояникъ на единствениятъ му синъ.

Непослушание.

Мисионерътъ Д-ръ Кейзеръ разказва следната история: Въ едно събрание кждето говорилъ на хора отъ племето папуа, той разказвалъ за Господнята вечеря и следъ това поискалъ да му дадатъ една връвъ. Той обвинилъ съ нея врата на главатарътъ и почналъ да го тегли напредъ, но той се дърпалъ и канапа се скъсалъ. Сжщото станало и съ двама други знатни хора. Следъ това Д-ръ Кейзеръ помолилъ тия трима души да направятъ 50 крачки следъ него и тамъ той имъ показалъ пари, които билъ заровилъ въ земята и които щѣлъ да имъ подари ако не се дърпали въ началото. Не се ли опитва Богъ и съ насъ да направи сжщото, но ние се теглимъ, негодуваме критикуваме, а Богъ ни тегли за да ни спаси, да измие душитѣ ни, да ни направи истински хора. Драги читателю, отъ кога не си ходилъ на църква?! Защо?

Учено, но ненаучено

Често, когато говорите съ хората за духовни нѣща, тѣ ви отговарятъ: „О, да това го знаемъ, това сме го учили още въ училище“. Право е, че сж го учили, но не сж го научили. Това е както хлѣба. Нуженъ е всѣки день, не е достатъчно да ядемъ само веднжжъ хлѣба за да знаемъ какъвъ е вкуса му. Ние ядемъ хлѣбъ, за да се наситимъ. Така е и съ духовнитѣ нѣща. Не е достатъчно да знаемъ за тѣхъ, трѣбва тѣ да наситятъ душата ни. — Това знаеше ли вече?

Тамъ кждето нѣма надежда.

Докторъ Ф. Д. Бедекеръ посетилъ на времето си затвора въ о. Сахалинъ, кждето изпращали най-голѣмитѣ престѣпници въ Русия. „Защо идвате при насъ?“ питали Д-ръ Бедекеръ, „тукъ е мѣстото кждето нѣма вече никаква надежда“. „Ако това е вѣрно“, отговорилъ той, „тогава моля за прошка, че не съмъ дошълъ най-напредъ при васъ. Мѣстото, кждето нѣма вече надежда е именно мѣстото, което най-много се нуждае отъ вѣстѣта за Божието спасение“. Съзри нагълнели очитѣ му, когато той почналъ да говори на тия отритнати и озверѣли хора за Божиата любовъ, а тѣ го слушали съ наведени глави и дълбоки въздишки се откъртвали отъ гърдитѣ имъ. „Ако имахъ два живота“, казва Д-ръ Бедекеръ „и двата бихъ прекаралъ между тия хора, които прекарватъ цѣлиятъ си животъ въ мракъ и бихъ имъ разказвалъ за великата радостъ и миръ, които Христосъ дава“.

Не чакай...

Единъ вѣрующъ човѣкъ казалъ еднажъ да една млада дама, съ която често говорилъ за спасение на душата ѝ: „Драга Анна, имашъ ли въобще намѣрение да дойдешъ нѣкога при Исуса?“. „Разбира се, имамъ това намѣрение“. „Би ли желала да опредѣлишъ времето, когато ще сторишъ това. Сега си на двадесетъ години. Обещавахъ ли ми сигурно, че когато станешъ на тридесетъ ще дойдешъ при Исуса“. Младата дама отговорила: „Десетъ години сж доста дълго време, може би да умра преди да стана на тридесетъ години. Надѣвамъ се да дойда при Исуса преди да изминатъ десетъ години“. „Добре, да кажемъ тогава следъ деветъ години“. „Но азъ вече казахъ, че може да сторя това по-рано“. „Не, нека считаме тая работа за уредена. Може да рискувашъ още деветъ години, но риска ще носишъ само ти“. „О, не, това би било ужасно, ако кажа че ще чакамъ още деветъ години, колко лесно бихъ могла да загина преди това“. „Добре, да кажемъ, че следъ дванаде-

сетъ месеца, ти ще почнешъ да се грижишъ за душата си, а до тогава ще жертвувашъ живота си за свѣтски удоволствия“. Колкото по-дълго продължавалъ тоя страненъ разговоръ, толкова повече чувствувала младата жена опасността на отлагането. „Не бихъ желала да вися цѣла година надъ пропастьта“, решила най-сетне тя „молете се на Бога да ми даде сили днесъ, въ момента да предамъ душата си нему и да заживѣя единъ новъ животъ“. Кога ще помислишъ ти за душата си драги читателю?!

„ВИЖДАШЪ ЛИ?“

Двама студенти вървятъ по моста въ Страсбургъ и разговарятъ. Единиятъ упреква другия, че е много сребролюбивъ и да му покаже своята щедростъ изважда една сребърна монета и я хвърля въ реката, като добавя равнодушно: „Виждашъ ли Фрицъ“. Другиятъ нищо не отговаря. На единиятъ край на моста е е застаналъ единъ слепецъ. Фрицъ се спира предъ него изважда сребърна монета отъ сжщата стойностъ като хвърлената отъ другаря му, дава я на просяка и казва: „Виждашъ ли, Карлъ?... Не богатата и количеството имъ сж криви за нашитѣ нещастия, а начина по който ги употребяваме. Не е необходимо да захвърлимъ паритѣ, за да се спасимъ отъ сребролюбие, нека ги употребимъ отъ братолюбие и тѣ ще станатъ благословение въ ржцетѣ ни.

Само срещу 10 лева

Вие ще можете да получавате „Свѣтилникъ“ цѣла година. Десетъ лева, които ще дадете за „Свѣтилникъ“ ще Ви донесатъ много радостъ и довольство. Децата Ви ще слушатъ съ увлечение и полза скромнитѣ но дълбоки по съдържание разкази на „Свѣтилникъ“.

Абонати извън Варна плащатъ 2 лева повече за пощенски разноски. Всичко за „Свѣтилникъ“ пращайте на адресъ П-ръ Г. Сивриевъ — Ал. Василевъ 6 — Варна. Покажи „Свѣтилникъ“ на приятеля си.

„СВЪТИЛНИКЪ“

съ настоящия двоенъ брой завършва втората си годишнина. Още за една година „Свѣтилникъ“ е свѣтилъ и се е старалъ да обърне погледитѣ на читателитѣ си къмъ вечната съкровищница на любовъ, правда и истина.

Нека на това място бжде изказана искрена и сърдечна благодарност на всички, които подкрепиха морално и материално издаването на „Свѣтилникъ.“ Дълото на „Свѣтилникъ“ е чисто и благородно и ние разчитаме на Божието вдъхновение и Вашата скромна лепта за да можемъ да продължимъ и въ третата година все тѣй скромно но вѣрно да прѣскаме свѣтлина средъ домъ и общество.

Честита нова година

Честито Рождество Христово.

Легитимация.

При едно пътуване въ Швейцария, прочутиятъ хуоожникъ Густавъ Доре забелѣзалъ че паспорта му липсвалъ. Тогава той влѣзалъ въ общината и помолилъ да му издадатъ една легитимация, понеже билъ загубилъ паспорта си. „Ако Вие сте художника Густавъ Доре“ казалъ кмета „не ще Ви е трудно да се легитимирате. Ето Ви моливъ и хартия. Докажете, че Вие наистина сте Доре. Доре се приближилъ до прозореца и погледналъ долу къмъ пазаря. Следъ нѣколко минути той предалъ на кмета една картина, която представлявала двама селяни, които продавали картофи, и която носела всички характерни белези на Доревото изкуство. „Не се съмнявамъ вече въ личносттата Ви“, отговорилъ кмета, веднага ще Ви бжде издадена легитимация“. Това било решено по соломоновски. Единъ Доре може да се легитимира.

По какво ще познаятъ хората, че азъ съмъ християнинъ? „Отъ плодоветѣ имъ ще ги познаете“ — казва Христось.

Печатница „Изгрѣвъ“ — Варна.

Отвесъ и нивелиръ.

Вѣрвамъ, че всички сте наблюдавали работата на зидаригѣ. Тухла следъ тухла тѣ изграждатъ цѣли здания, но отъ време на време, тѣ спусчатъ отвеса за да провѣрятъ дали стената е отвесна и поставятъ нивелира за да провѣрятъ дали тухлитѣ не сж поставени наклонени. И най-добриятъ зидаръ употребява тия два инструмента, за да не строи криви стени, които утре могатъ да паднатъ.

Ние, които всѣки день градимъ сградата на живота си и всѣки день издигаме все по-високо и по-високо стенитѣ си, нека не забравяме отвеса и нивелира. Словото Божие ни дава правилната посока. Окото често може да ни излѣже; не винаги това което ние считаме за „право“ е право въ сжщността. Ако употребявахме по-често тия два инструмента въ живота си бихме си спестили много удари и много унижения.

Свидетелството на единъ безвѣрникъ

Наполеонъ, който не билъ забележително благочестивъ, получилъ на св. Елена единъ новъ Заветъ, подаренъ му отъ единъ англичанинъ. Това евангелие му станало любимо четиво презъ времето на неговото изгнание. Въ връзка съ тая си привързаностъ къмъ евангелието той казалъ еднажъ: „Евангелието има една тайна сила, нѣщо извънредно мощно, една топлина, която действува върху мозъка и очарова сърдцето. Не ще се уморя да го чета. Духътъ ни не само че се увелича отъ това четиво, но то го завладѣва. Съ това четиво душата не ще се заблуди. Когато душата е пленена отъ красотата на **Евангелието** тогава тя вече не си принадлежи. Богъ тогава завладява нейнитѣ мисли и дарби“.

Човѣка се стареа да скрие своята духовна пустота задъ блѣскави външни форми.

Богъ, крие съкровищата задъ най-обикновенна и груба външность. Бисера е скритъ въ сива и кална мида. Диаманта—въ недрата на скалитѣ. Христось дойде въ яслитѣ на Витлеемския оборъ,